

Min söndag i coronatider

I en familj med sju barn kan söndagarna vara något av en utmaning. Som tur av tillhör vi en större församling där det firas ett flertal söndagsmässor, men likväl kan söndagarna bli något av ett pussel med mässtider, undervisningstider, matchtider, träningstider och busstider som ska stämma, så att min man eller jag inte ska tillbringa största delen av dagen i bilen som chaufför.

Sedan ett par veckor behöver vi inte längre lägga vårt logistikpussel på söndagarna. I stället, som en klen ersättning, vill vi försöka samlas hemma, i alla fall en stund, för att markera att det är Herrens dag. Enkelt, skulle man kunna tro. Men i själva verket visar det sig att det söndagslogistiska pusslet är en västanfläkt jämfört med att försöka skapa en samlande, meningsfull andakt hemma med sju barn i åldern ett till nitton.

Att hålla småbarn lugna under söndagsmässan kan vara en utmaning – det vet vi nog alla. Men att hålla dem lugna hemma i vardagsrummet under en mässa – som livesänds på internet på en liten datorskärm – vill jag inte ens försöka. Bättre då att läsa läsningarna och evangeliet tillsammans, be ett par välövägda förböner och försöka samtala om texternas budskap. En fin idé i tanken. Våldigt, väldigt svårt i praktiken – i alla fall för vår familj.

Det börjar med kläderna. Är det lämpligt med myskläder och morgonrock under en söndagssamling hemma? Redan där går diskussionerna och meningarna isär. Och det fortsätter... Varför är Gamla och Nya testamentet så olika? Vad betyder texterna? Hur djupt ska man dyka ner i dem? Förväntas alla i familjen ha något klokt att säga och en eftertänksam förbön att bidra med? Och hur får man ettåringen och fyraåringen att förstå, att vi andra gärna vill kunna sitta ner och lyssna, tala och be i tio minuter, utan att bli avbrutna allt för mycket? Tonåringen himlar med ögonen och tycker att situationen är allmänt konstig och pinsam.

Söndagen är sig verkligen inte lik. Det blir en dag som känns torftig och tom, med en massa tid över, som man får ta sig själv i kragen för att utnyttja klokt. Men våra coronasöndagar är lärrika. Man inser hur mycket mässan betyder och blir tacksam för det man har i vanliga fall. Och man får sig en tankeställare: att inte kunna fira mässan har varit villkoren för många, många genom historiens gång och är det fortfarande för många sjuka, dem som bor långt från närmaste församling, och många andra av olika skäl.

Under kyrkans historia har miljontals föräldrar lyckats föra tron vidare under ständiga villkor, som liknar våra coronasöndagar: helt på egen hand. Jag är full av beundran och känner mig ödmjuk och tacksam för allt det jag har i vanliga fall.

Helena D'Arcy